

[Vesterager.]

Dernæst er der jo den megen Tale om den neutrale Skole. Det er den Tale, man har brugt hele Verden over. Naar man skulde prøve paa at underminere Kristendommens Stilling, har det altid været under det neutrale Mærke. Saadan var det, da man i Frankrig indførte den religionsløse Skole i 1882, det var under Mærket den neutrale Skole; men nogle Aar efter udtalte den franske Undervisningsminister ganske lige ud: Skolens religiøse Neutralitet har aldrig været andet end en diplomatisk Usandhed, vi fremsætter for at dysse de ængstelige i Søvn!

Man vil give det Udseende af, at Lærerne skal være neutrale. Det vil altsaa sige den, der tror paa sin Religionsundervisning. Men den, der søger at underminere det, skal han være det? Man kan ikke komme uden om, at her er et meget vanskeligt Punkt, og efter det, man har set i den nye Skolebogsbetænkning, bliver man ængstelig, i høj Grad ængstelig for Fremtiden, og man er ikke klar over, hvor det hele bærer hen.

Med Hensyn til § 43 maa jeg gaa fuldstændig imod denne Paragraf. Der er ingen Mening i, at Skolen skal berøves sine Religionstimer, fordi Børnene gaar til Konfirmationsforberedelse. Det er Uret mod Religionslærerne. Man stiller Krav om, at de skal føre Børnene ind i Bibelhistorien og ogsaa en Del af Tros læren, at de skal føre dem ind i Kirkens Historie, og at de skal gøre dem bekendt med den kristne Digtning og den kristne Kunst. Men hvordan i al Verden skulde de kunne gennemføre dette, naar man stadig tager Timer fra dem, indskrænker Timeantallet alle Vegne, man kan komme til det, og nu yderligere vil fratage dem Børnene det sidste Aar, de har dem i Skolen?

Det vil være langt mere naturligt, om man gav Lærerne Ret til at møde et eller andet Sted i Menighedens Forsamling, hvor Religionslæreren kunde vise den Menighed, hvis døbte Børn de har taget til Undervisning, hvad de har præsteret, hvad de har ført Børnene frem til, og saa kunde Præsten jo i øvrigt forberede dem til at gaa over i de voksnes Rækker. Det vilde i alt Fald have været at vise Religionslærerne et Hensyn; men at tage Børnene fra dem i den Tid, de skal til at afslutte deres Undervisning i et saa alvorligt Fag, er ganske meningsløst.

Jeg vil paa det bestemtteste henstille, at man gaar imod saadanne indskrænkende

Bestemmelser inden for Kristendomsundervisningen i vore Skoler. Tiden er ikke til, at man underminerer Lærernes Stilling; Vanskelighederne kan være store nok i Forvejen paa saa mange Maader, ogsaa med Hensyn til Kristendomsundervisningen. Jeg kan ikke anerkende, at der er nogen Grund til at tage Hensyn til de mange Røster, der kommer fra videnskabelig Side om Tvivl o. s. v., thi naar man afklæder alle disse Talemaader, hvad bliver der saa egentlig tilbage? Hvad blev der tilbage i Pædagogisk Selskab med Hensyn til de 10 Bud andet end dette, at der var ingen, der kunde sige noget rigtig bestemt om, hvorfra de stammede, men man fik at vide, at en eller anden Professor tvivlede paa et eller andet. Det er ikke noget nyt. Det var mere interessant at faa at vide, hvad en Professor troede paa, end at faa at vide, hvad han tvivler om; for at han tvivler paa et eller andet, har jeg nu vidst i alle de Aar, jeg har haft med Læsning og Lærergerning at gøre, saa det er der ikke noget som helst nyt i.

Jeg skal dermed slutte, da min Tale-tid er udløbet. Jeg skal anbefale, at vi tager Lovforslaget op til grundig Drøftelse, men jeg kan ikke love Tilslutning til det i den Skikkelse, det har.

Første Næstformand (Vanggaard):

Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Folketingets næste Møde afholdes i Dag Kl. 16 med Dagsorden:

Eventuelt: Anden Behandling af:

Forslag til Lov om Ændring i Lov af 26. November 1931 om Statsanstalten for Livsforsikring.

Mødet hævet Kl. 15⁴⁵.